

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק י"ח

קונטרס 288

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכֹךְ אֶסְדְּרְנָא לְכוּ, רַבִּי אָבָא יְכַתּוּב,
וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי יְלָעִי, וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיִיא יְרַחֲשׁוּן בְּלַבֵּייהוּ.
קָם רַבִּי אָבָא מִבֵּית רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה
קַמֵּיהּ, אָמַר לֵיהּ קוּם בְּרִי, דְּהָא אַחֲרָא יְתִיב בְּהַהוּא
אַתָּר, קָם רַבִּי אֶלְעָזָר.

אֲתַעֲטֹף רַבִּי שְׂמֵעוֹן, וְיְתִיב. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קטו)
לֹא הַמַּתִּים יִהְלְלוּ יְהוָה וְלֹא כָל יוֹרְדֵי דוּמָה.
לֹא הַמַּתִּים יִהְלְלוּ יְהוָה, הַכִּי הוּא וְדָאִי, אֵינּוֹן דְּאֶקְרוֹן
מִתִּים, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא חֵי אֶקְרִי, וְהוּא שְׂאֲרֵי
בֵּין אֵינּוֹן דְּאֶקְרוֹן חַיִּים, וְלֹא עִם אֵינּוֹן דְּאֶקְרוֹן מִתִּים.
וְסוֹפֵיָה דְקָרָא כְּתִיב, וְלֹא כָל יוֹרְדֵי דוּמָה, וְכָל אֵינּוֹן

ספר מאורות הזהר

(ד) הזהר מסייע לגוף ונשמה

מאד הזהירנו ללמד ספר הזהר והבטיח לנו שזהר יסייענו הן בדברים גופניים
הן בנשמה. (רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

(ה) טוב לטרדות

בשם הרב: זהר טוב לטרדות, כי טרדות באים מעץ הדעת טוב ורע, וזהר הוא
מאילנא דחיי. (רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

דְּנַחֲתִין לְדוּמָה, בְּגֵיהֶנּוּם יִשְׁתַּאֲרוּן. שְׁאֲנֵי אֵינּוּן דְּאֶקְרוּן
חַיִּים, דְּהָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּמָּה שְׁנֵיָא שְׁעָתָא (דף פ"ח ע"א)
דָּא מְאֲדָרָא. דְּבְאֲדָרָא אֲזִדְמֹן קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְרַתִּיכוּי. וְהִשְׁתָּא, הָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֵכָא, וְאֶתִי
עִם אֵינּוּן צְדִיקֵיָא דְבִגְנָתָא דְעֵדוֹ, מַה דְלָא אֶעְרְעוּ
בְּאֲדָרָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן דְּצְדִיקֵיָא
יִתִיר מִיְקָרָא דִּילֵיהּ, כַּמָּה דְכַתִּיב בִּירְבָעָם, דְּהוּא מְקַטֵּר
וּמְפַלַח לְעִבּוּדָה זָרָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִיךְ לֵיהּ.
וְכִיּוֹן דְּאוּשֵׁיט יְדִיהּ לְקַבְלֵי דְעֵדוֹ נְבִיאָהּ, אֶתִּיבֵשׁ יְדִיהּ,
דְּכַתִּיב, (מלכים א' יג) וְתִיבֵשׁ יָדוֹ וְגו' . וְעַל דְּפַלַח לְעִבּוּדָה

ספר מאורות הזהר

(1) רְפוּאָה לְכָאב רֵאשׁ

זֶהר הוּא רְפוּאָה לְרֵאשׁ, וּמוֹרְנוּ הֶרֶב ב"ז קָבַל לְפָנָיו עַל פְּאָב הָרֵאשׁ וְאָמַר לוֹ
אָמַר זֶהר, וְאָמַר לוֹ אֲנִי לוֹמֵד זֶהר, וְהִשִּׁיב "לְמוֹד הֶרֶבָה זֶהר". (רבי פִּנְחָס מְקַאֲרִיז זי"ע,
אמרי פִּנְחָס הַשְּׁלָם דף קס"ד)

(2) לְמָה יֵשׁ גְּזֵרוֹת גְּדוּלוֹת?

הַגְּאוּנִים מִחֲמַת שְׁהִיָּה רַב מִתְעַסְקִים בְּנִגְלָה, שְׁהוּא שִׁית סְטָרִין, וְהוּא בְּחִינַת
מַט"ט, שְׁהוּא סוּד בְּחִינַת הַקְּטָנוֹת (כִּי הוּא הַנְּקָרָא הַנְּי"ה הַקְּטָן), וְהוּא בְּסוּד בְּחִינַת
דִּין, לְכַךְ הָיוּ בִימֵיהֶם גְּזֵרוֹת גְּדוּלוֹת. (רבי פִּנְחָס מְקַאֲרִיז זי"ע, חֲכָם הַרְזִים)

יְסֻדָּה אֶרֶץ וַיְמִינֵי טַפְחָה שְׁמִים.
וַיְמִין זֶה הוּא אֶת. כָּל - לְכַלֵּל אֶת
כָּל שְׂאֵר הַכְּתוּבִים. הַדְּבָרִים -
מִתְקַשְּׂרִים זֶה בְּזֶה. הָאֵלֶּה - כָּל
אוֹתָם טַעְמִים, כָּל אוֹתָם סוּדוֹת,
כָּל אוֹתָם סִתְרִים, גְּזוּרוֹת וְעִנְשִׁים.
וְאָמַר - לְהִיּוֹת יִרְשָׁה לְכָל,
שְׁכֵתוֹב (דברים לג) תוֹרָה צְוָה לָנוּ
מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה וְגו'. שְׂאֵם תֵּאמַר,
לְגַלּוֹת מֵה שְׂאֵל הַצְּטוּרָה לְגַלּוֹת
לְכָל אָדָם - כְּתוּב אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ.
כְּמוֹ שְׂאֵנִי טְמִיר וְנִסְתָּר, כִּף יִהְיֶה
הַדְּבָרִים הַלְלוּ טְמִירִים וְנִסְתָּרִים
בְּלִבְךָ.

דְּבַר אַחַר וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים - אַחַד.
אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאָמֹר -
הָרִי חֲמֹשׁ דְּרָגוֹת אַחְרוֹת. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים -
גְּבוּרָה. אֶת - יְמִין. כָּל - זֶה וְזֶה
(הָאֵלֶּה - אוֹתָם שְׁנַתְּגִלוּ בְּכַתוּב וְכָל הָעַם רָאִים
אֶת הַקּוֹלֵת. דְּבַר אַחַר, כָּל -). אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, לְכַלֵּל אֶת אַבְרָהָם, שְׁכַתוֹב
וְה' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל.

הַדְּבָרִים - לְכַלֵּל שְׂאֵר הַכְּתוּבִים
הַמְּכַסִּים. הָאֵלֶּה - אֵלוּ שֶׁהִתְגַּלּוּ,
וְכַתוּב וְכָל הָעַם רָאִים אֶת הַקּוֹלֵת.
לְאָמֹר - זֶהוּ שְׁכַתוֹב (משלי יב) אֲשֶׁת
חַיִל עֲטוּרַת בַּעֲלָהּ. וְכַתוּב (ירמיה ג)
לְאָמֹר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לְמָה נִתְּנָה תוֹרָה
בְּאֵשׁ וְחֲשֵׁכָה, שְׁכַתוֹב וְהָהָר בַּעַר
בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשֵׁף עָנָן
וְעָרְפֶל. שְׁכָל מִי שִׁישְׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה,
יִנְצֵל מֵאֵשׁ אַחֲרַת שֵׁל הַגִּיהֵנָם
וּמֵהַחֲשֵׁף שְׁמַחְשִׁיכִים כָּל שְׂאֵר
הָעַמִּים לְיִשְׂרָאֵל, שְׁבֻזְכוֹת
אַבְרָהָם נִצְלוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֵשׁ
הַגִּיהֵנָם.

שְׁשִׁנּוּ, אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְאַבְרָהָם, כָּל זְמַן שְׁבִנְיָהּ יִשְׁתַּדְּלוּ
בַּתּוֹרָה, הֵם יִנְצְלוּ מֵאֵלֶּה, וְאֵם לֹא
- הָרִי אֵשׁ הַגִּיהֵנָם תִּשְׁלַט בְּהֵם

דְּאִיהוּ שְׂמָאֵלָא. דְּכְתִיב, (ישעיה מח) אֶף יָדֵי יִסְדָּה
אֶרֶץ וַיְמִינֵי טַפְחָה שְׁמִים. וַיְמִינָא דָא הוּא אֶת.
כָּל: לְאַכְלָלָא כָּל שְׂאֵר כְּתָרִין. הַדְּבָרִים:
מִתְקַשְּׂרִין דָא בְּדָא הָאֵלֶּה: כָּל אֵינוֹן טַעְמִין, כָּל
אֵינוֹן רְזִין, כָּל אֵינוֹן סִתְרִין, גְּזוּרִין וְעִנְשִׁין.

וְאָמַר: לְמַהוּ יְרוּתָא לְכָלָא. דְּכְתִיב, (דברים לג)
תוֹרָה צְוָה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה וְגו'. דְּאִי
תִּימָא לְגַלְּאָה מַה דְּלֹא אֲצַטְרִיךְ לְגַלְּאָה לְכָל
בְּרַ נָשׁ, כְּתִיב אֲנֹכִי יְי' אֱלֹהֶיךָ. כְּמָה דְאָנָא
טְמִירָא וְסִתְמִים, כְּפִי יִהְיֶה מְלִין אֵלִין טְמִירִין
וְסִתְמִין בְּלִבְךָ.

דְּבַר אַחַר וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים, חֵד. אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה לְאָמֹר הָא חֲמֹשׁ דְּרָגִין אַחְרָנִין. רַ' יְהוּדָה
יְהוּדָה אָמַר, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים: גְּבוּרָה. אֶת:
יְמִינָא. כָּל: דָּא וְדָא (הָאֵלֶּה, אֵינוֹן דְּאֵתְגַלְּיִין דְּכְתִיב וְכָל הָעַם
רָאִים אֶת הַקּוֹלֵת דְּבַר אַחַר כָּל) אָמַר רַ' יִצְחָק, לְאַכְלָלָא
אַבְרָהָם דְּכְתִיב, (בראשית כד) וַיְי' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם
בְּכָל.

הַדְּבָרִים: לְאַכְלָלָא שְׂאֵר כְּתָרִין דְּאֵתְכַסְּיִין.
הָאֵלֶּה: אֵינוֹן דְּאֵתְגַלְּיִין. וְכְתִיב
וְכָל הָעַם רָאִים אֶת הַקּוֹלֵת. לְאָמֹר: דָּא הוּא
דְּכְתִיב, (משלי יב) אֲשֶׁת חַיִל עֲטוּרַת בַּעֲלָהּ. וְכְתִיב,
(ירמיה ג) לְאָמֹר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ.

אָמַר רַ' יִצְחָק, אָמַאי אֵתְיֵהִיבַת אוּרִיִיתָא
בְּאֲשָׁא וְחֲשׁוּכָא, דְּכְתִיב, (דברים ד) וְהָהָר
בּוֹעֵר בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשֵׁף עָנָן וְעָרְפֶל.
דְּכָל מָאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאוּרִיִיתָא, אֲשֶׁתִּיב מֵאֲשָׁא
אַחְרָא דְּגִיהֵנָם, וּמִחֲשׁוּכָא דְּמִחְשָׁכִין כָּל שְׂאֵר
עַמִּין לְיִשְׂרָאֵל, דְּבִזְכוּתֵיהּ דְּאַבְרָהָם אֲשֶׁתִּיבּוּ
יִשְׂרָאֵל מֵאֲשָׁא דְּגִיהֵנָם.

דְּתַנְיָא אָמַר לִיה קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם,
כָּל זְמַנָּא דְּבִנְיָהּ יִשְׁתַּדְּלוֹן בְּאוּרִיִיתָא,
יִשְׁתַּזְכּוּן מֵאֵלִין. וְאִי לֹא, הָא נִוְרָא דְּגִיהֵנָם דְּשִׁלְטָא בְּהוּ, וַיִּשְׁתַּעַבְדּוּן בִּינֵי

וְיִשְׁתַּעֲבְדוּ בֵּין הָעַמִּים. אָמַר לוֹ, בְּשָׁנֵי קְשָׁרִים לֹא יִקְוֶמוּ הַדְּבָרִים, אֲלֵא אִם נֹחַ לִפְנֵיךָ - שְׁיִנְעֲלוּ מֵאֵשׁ הַגִּיהֶנֶם, וְיִשְׁתַּעֲבְדוּ בֵּין הָעַמִּים עַד שְׁיִשׁוּבוּ אֵלֶיךָ. אָמַר לוֹ, יָפֵה זֶה וְדָאֵי. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים לב) אִם לֹא כִי צוּרִם מְכָרִם. מִיֵּהוּ צוּרִם? זֶהוּ אֲבָרְהָם, שְׁכָתוּב (רמיה א) הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חֲצֻבְתְּכֶם. וְהִ' הַסְּגִינָם - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהַסְּפִים עַל יָדוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִיּוֹם שְׁיִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד הַיּוֹם שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ תוֹרָה הָיוּ חֲמִשִּׁים יוֹם, מֵהַטַּעַם? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִשּׁוּם אוֹתָן שְׁנוֹת הַיּוֹבֵל, שְׁכָתוּב (ויקרא כה) וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה.

שְׁנֵינּוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתוֹ הַיּוֹבֵל הוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וְאִם תֹּאמַר שְׁיִבֹל מִמֶּשׁ, אֲלֵא מִצַּד הַיּוֹבֵל זֶה הִיָּה, וּמִצַּד הַיּוֹבֵל הַתְּעוֹרֵר דִּין עַל הַמִּצְרַיִם, וְלָכֵן חֲמִשִּׁים אֵלֶּה הָיוּ שָׁל הַיּוֹבֵל.

שְׁנֵינּוּ, כִּנְגַד זֶה חֲמִשִּׁים פְּעָמִים נֶאֱמַר וְנִזְכַּר בַּתּוֹרָה הַנְּהַגוֹת מִצְרַיִם, וְכֻלָּם הֵם שְׁבָחִים: אֲשֶׁר הוֹצִיאָתִיךָ. וַיִּצְאָךָ. כִּי בֵּיד חֲזָקָה הוֹצִיאָךָ. וְכֹל הַפְּעָמִים הֵם חֲמִשִּׁים, וְלֹא יוֹתֵר. מִשּׁוּם שֶׁהִכַּל הַתְּעַטֵּר בַּיּוֹבֵל. וּמִצַּד הַיּוֹבֵל הִכַּל בָּא. וְלָכֵן תּוֹרָה שְׁבָאָה מִגְּבוּרָה הַתְּעַטֵּרָה בְּיָמֶיךָ, שְׁכָתוּב (דברים לב) כִּי מִיֵּמֵינוּ אֵשׁ דָּת לָמוֹ. וְשְׁנֵינּוּ, חֲמִשָּׁה קוֹלוֹת הָיוּ, וְכֻלָּם נִרְאוּ בָּהֶם וְנִכְלְלוּ בָּהֶם וְהַתְּעַטְרוּ בָּהֶם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה, הַיּוֹבֵל הָיָה עֶטֶר בְּעִטְרוֹתָיו אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמִלְךָ שֶׁהַתְּעַטֵּר בַּתּוֹךְ חִילוֹ, שְׁכָתוּב (שיר א) צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלָמָה בְּעִטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמוֹ. מִי זֶה אָמוֹ? זֶה

עַמְמִיָּא. אָמַר לִיָּה, בַּתְּרֵי קְטוּרֵי לֹא מְזַדְקָפֵן מְלִין, אֲלֵא אִי נִיחָא קַמְךָ, יִשְׁתַּזְבּוֹן מִנוּרָא דְגִיְהֶנֶם, וְיִשְׁתַּעֲבְדוּן בִּינֵי עַמְמִיָּא, עַד דִּיתוּבוּן גְּבַרְךָ. אָמַר לִיָּה יְאוּת הוּא וְדָאֵי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים לב) אִם לֹא כִי צוּרִם מְכָרִם. מָאן הוּא צוּרִם. דָּא הוּא אֲבָרְהָם. דְכְּתִיב, (ישעיה נא) הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חֲצֻבְתְּכֶם. וַיִּי' הַסְּגִינָם, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְאִסְתַּפֵּם עַל יְדוּי.

אָמַר ר' יְהוּדָה, מִיּוֹמָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד יוֹמָא דְאִתְיַהֲיֵב אוּרִייתָא, חֲמִשִּׁין יוֹמִין הָיוּ. מָאֵי טַעְמָא אָמַר ר' יְהוּדָה, מִשּׁוּם אֵינוֹן שְׁנֵי דְיּוֹבֵלָא, דְכְּתִיב, (ויקרא כה) וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה.

הָאֵנָּא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַהוּא יּוֹבֵלָא אִפִּיק לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וְאִי תִימָא דְיּוֹבֵלָא מִמֶּשׁ. אֲלֵא מִסְטְרָא דְיּוֹבֵלָא הָיָה, וּמִסְטְרָא דְיּוֹבֵלָא אֲתַעֵר דִּינָא עַל מִצְרַיִם, וּבְגִינֵי כַּךְ חֲמִשִּׁין אֵלִין דְיּוֹבֵלָא הָיוּ.

הָאֵנָּא, לְקַבֵּל דָּא, חֲמִשִּׁין זְמַנִּין אֲתַמַּר וְאִדְכַּר בְּאוּרִייתָא, נְמוּסִין דְמִצְרַיִם, וְשְׁבָחֵי אֵינוֹן כְּלֵהוּ, אֲשֶׁר (ד' ט"ז ע"א) הוֹצִיאָתִיךָ. (דברים ד) וַיִּוִּצִיאָךָ. (שמות יג) כִּי בֵּיד חֲזָקָה הוֹצִיאָךָ. וְכֻלָּהוּ זְמַנֵּי, חֲמִשִּׁין אֵינוֹן, וְלֹא יִתֵּיר, מִשּׁוּם דְכֻלָּא בְּיּוֹבֵלָא אֲתַעֵטֵר, וּמִסְטְרָא דְיּוֹבֵלָא אֲתַא כֻּלָּא. וּבְגִינֵי כַּךְ, אוּרִייתָא דְאִתֵּי מִגְּבוּרָה, אֲתַעֵטְרַת בְּיִמֵּינָא. דְכְּתִיב, (דברים לג) מִיֵּמֵינוּ אֵשׁ דָּת לָמוֹ. וְתִנְיָא חֲמִשָּׁא קְלִין הָיוּ. וְכֻלָּהוּ אֲתַחֲזִיאוּ בְּהוּ, וְאֲתַפְּלִילוּ בְּהוּ, וְאֲתַעֵטְרוּ בְּדָא.

אָמַר ר' שְׁמַעוֹן, בְּהַהוּא זְמַנָּא דְקָבִילוּ יִשְׂרָאֵל אוּרִייתָא, יּוֹבֵלָא דָּא אֲעֵטֵר בְּעִטְרוֹי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּמִלְכָּא דְאֲתַעֵטֵר בְּגוֹ חִילֵיהּ. דְכְּתִיב, (שיר השירים ג) צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלָמָה בְּעִטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמוֹ.

מָאן אָמוּ. דָּא יוֹבְלָא. וְיוֹבְלָא אַתְעֵטֶר, בְּחֻדְוָה
בְּרַחֲמֵימוּ בְּשְׁלִימוּ. דְּכַתִּיב, (תהלים קיג) אִם הַבְּנִים
שְׂמַחָה. מָאן אִם הַבְּנִים. אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן דָּא
יּוֹבְלָא.

הַיּוֹבֵל, וְהַיּוֹבֵל הַתְּעֵטֶר בְּשְׂמַחָה
בְּאַהֲבָה בְּשִׁלְמוֹת, שְׂכָתוּב (תהלים
קיג) אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה. מִי זֶה אִם
הַבְּנִים? אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, זֶה
הַיּוֹבֵל.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַל דָּא כְּתִיב, (משלי כג) יִשְׂמַח
אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגְלַל יוֹלְדֹתֶיךָ. מָאן אָבִיךָ
וְאִמְךָ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ
בְּסַפְרָא דְּצְנִיעוּתָא, דְּכַתִּיב, (ויקרא יח) עֲרוֹת אָבִיךָ
וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה וְוִי לְמֵאן דְּגַלִּי
עֲרִייתְהוֹן.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַל זֶה כְּתוּב
(משלי כג) יִשְׂמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגְלַל
יּוֹלְדֹתֶיךָ. מִי זֶה אָבִיךָ וְאִמְךָ? אָמַר
רַבִּי יְהוּדָה, כְּמָה שְׂבָאוֹרָה בְּסַפְרָא
דְּצְנִיעוּתָא, שְׂכָתוּב עֲרוֹת אָבִיךָ
וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. אוּי לְמִי
שְׂמַגְלָה עֲרוֹתְהִם.

הָאֵנָּא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אַתְגְּלִי בְּטוּרָא דְּסִינִי,
אֲזִדְעֻעַ טוּרָא. וּבְשַׁעֲתָא דְּסִינִי אֲזִדְעֻעַ, כֹּל
שְׂאָר טוּרֵי עֲלָמָא אֲזִדְעֻעֵנוּ, וְהוּוּ סְלִקִין
וְנַחֲתִין, עַד דְּאוּשִׁיט קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְדוּי
עֲלֵייהוּ, וְאַתְיִשְׁבוּ. וְקִלְא נְפָקָא וּמְכַרְזָא, (תהלים
קיד) מַה לָּךְ הֵימָּן כִּי תִנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסּוּב לְאַחֹר
הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים וְגו'.

שְׂנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעֲה
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּגַלָּה בְּהַר
סִינַי, הַיַּרְדֵּעַזַּע הָהָר, וּבְשַׁעֲה שְׁסִינִי
הַיַּרְדֵּעַזַּע, כֹּל שְׂאָר הָרֵי הָעוֹלָם
הַיַּרְדֵּעַזַּעוּ וְהִיוּ עוֹלִים וְיִוְרְדִים, עַד
שְׁהוּשִׁיט הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְדוּי
עֲלֵיהֶם וְהַתִּישְׁבוּ, וְקוֹל יוֹצֵא
וּמְכַרְזוּ, (תהלים קיד) מַה לָּךְ הֵימָּן כִּי
תִנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסּוּב לְאַחֹר, הַהָרִים
תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים וְגו'.

יְאִינּוֹן תְּבָאן וְאַמְרִין, מְלַפְנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ.
אָמַר ר' יִצְחָק, מְלַפְנֵי אֲדוֹן, דָּא אֵימָא,
דְּכַתִּיב אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה. חוּלֵי אֶרֶץ, דָּא
אֵימָא תַתָּא. מְלַפְנֵי אֱלוֹהֵי יַעֲקֹב, דָּא הוּא
אַבָּא, דְּכַתִּיב, (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל
הַאִי כְּתִיב בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ.

וְהִם שְׂבִים וְאוּמְרִים, מְלַפְנֵי אֲדוֹן
חוּלֵי אֶרֶץ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מְלַפְנֵי
אֲדוֹן - זֶה הָאֵם, שְׂכָתוּב אִם הַבְּנִים
שְׂמַחָה. חוּלֵי אֶרֶץ - זֶה הָאֵם
הַתַּתְּחוּנָה. מְלַפְנֵי אֱלוֹהֵי יַעֲקֹב -
זֶהוּ הָאָב, שְׂכָתוּב בְּנֵי בְכוֹרֵי
יִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה כְּתוּב בְּעֵטְרָה
שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ.

מַהוּ בְּעֵטְרָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּמָה דְּכַתִּיב,
(שמואל א כג) וְשָׂאוּל וְאַנְשֵׁיו עוֹטְרִים אֶל דָּוִד.
מִשׁוּם דְּמִתְעֵטֶר, בְּחוּוּרָא בְּסוּמְקָא וּבִירוּקָא,
בְּכָל גְּוּוֹנִין דְּכִלְהוּ כְּלִילָן בֵּיהּ, וְאַסְתַּתְרִן בֵּיהּ.
אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ. מָאן
עֵטְרָה. דְּכַתִּיב, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
אֲתַפְּאֵר. וְכַתִּיב (ישעיה ס) וּבֵית תַּפְּאֲרֹתֵי אֲפָאֵר.

מַה זֶה בְּעֵטְרָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
כְּתוּב (שמואל-א כג) וְשָׂאוּל וְאַנְשֵׁיו
עוֹטְרִים אֶל דָּוִד. מִשׁוּם שְׂמַתְעֵטֶר
בְּלִבָּן וּבְאֵדָם וּבְיָרֵק, בְּכָל הַגְּוֹנִים
שְׂכָלָם כְּלוּלִים בּוֹ וּמְקַפִּים בּוֹ.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה
לּוֹ אָמוּ, מִי זֶה הַעֵטְרָה? שְׂכָתוּב
(ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר,
וְכַתוּב (שם ס) וּבֵית תַּפְּאֲרֹתֵי אֲפָאֵר.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תּוֹרָה נִתְּנָה בְּאֵשׁ
שְׁחַרְהָ עַל גְּבֵי אֵשׁ לְבִנָּה, לְכֻלָּל

אֲפָאֵר, עַל גְּבֵי אֵשׁ חוּוּרָא, לְאַכְלָלָא יְמִינָא בְּשְׂמַלְאָא, וּשְׂמַלְאָא

ימין בשמאל, ושמאל שחזר להיות ימין, שפתיב מימינו אש דת למו.

אמר רבי אבא, בשעה שעשן של סיני היה יוצא, עולה אש, ומתעטר באותו עשן בגלוי פאשכול הזה, ועולה ויורד, וכל הריחות והבשמים של גן עדן היה מעלה אותו עשן במראה של לבן ואדם ושחר. זהו שפתיב (שיר א) מקטרת מר ולבונה מפל אבקת רוכל.

אזהו עשן מה היה? אמר רבי יצחק, שכינה שנגלתה לשם, שנאמר מי זאת עלה מן המדבר פתמרות עשן. אמר רבי יהודה, למה לך כל זה, הרי פסוק שלם הוא, שפתיב והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. אשרי העם שראו את זה וידעו את זה.

אמר רבי חייא, כשנחלקו האותיות בלוחות האבן, היו נראים משני צדדים - מצד זה ומצד זה, והלוחות היו מאבן סנפירינן, ונחלקו ונתפסו באש לבנה, והאותיות היו מאש שחרה, וחקוקים בשני צדדים - מצד זה ומצד זה.

אמר רבי אבא, הלוחות היו בעיניהם, והאותיות היו טסות ונראות בשני סוגי אש - אש לבנה ואש שחרה, להראות פאחד ימין ושמאל, שפתיב (משלי א) ארף זמים בימינה בשמאלה וגו'. והרי כתוב מימינו אש דת למו. אלא מצד הגבורה זה היה, ונקללת בזמין. ולכן אש לבנה ואש שחרה.

שנינו, פתיב (שמות לב) והלחת מעשה אלהים המה וגו'. (מעשה אלהים ודאי) אמר רבי יהודה, פתיב והלחת, אחד. שנים היו ונראים אחד. ועשר אמירות חקוקות בהם, חמש פלולות

דאתחזר ימינא, דכתיב מימינו אש דת למו. אמר רבי אבא, בשעתא דתנא דסיני הוה נפיק, סליק אשא, ומתעטר בההוא תנא באתגלייא, פאתפלא דא, וסליק ונחית, וכל ריחין ובוסמין דבגנתא דעדן, הוה סליק ההוא תנא, בחיזו דחזור וסומק ואוכם, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) מקטרת מר ולבונה מפל אבקת רוכל.

ההוא תנא מאן הוה. אמר ר' יצחק, שכינתא דאתגלי לתמן, כמה דאת אמר, (שיר השירים א) מי זאת עולה מן המדבר פתמרות עשן. אמר ר' יהודה, למה לך כולי האי הא קרא שלים הוא, דכתיב והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו יי' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. זכאה עמא דחמאן דא, וידעין דא.

אמר רבי חייא, פד אתגליפו אתון בלוחי אבנא, הוו מתחזיין בתרין סטרין, מסטרא דא, ומסטרא דא, ולוחין מאבן סנפירינן הוו, ואתגליפו ואתחפיין באשא חזורא, ואתון הוו מאשא אוכמא, ומתגלפן בתרין סטרין, מסטרא דא ומסטרא דא.

אמר ר' אבא, לוחין הוו בעיניהו, ואתון הוו טאסין, ומתחזיין בתרין אשין, אשא חזורא, ואשא אוכמא, לאתחזאה כחדא, ימינא ושמאלא, דכתיב, (משלי א) ארף ימים בימינה בשמאלה וגו'. והא כתיב מימינו אש דת למו. אלא מסטרא דגבורה הוה, ואתפלילת בימינא. ובגין כך אשא חזורא ואשא אוכמא.

האנא, פתיב (שמות לב) והלחת מעשה אלהים המה וגו', (מעשה אלהים ודאי) אמר רבי יהודה, והלחת פתיב, חד. תרי הוו ומתחזיין חד. ועשר אמירן מתגלפי בהו.

בַּחֲמֵשׁ, לְהִיּוֹת הַכֹּל יְמִין. מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְדָאֵי.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, שֶׁל סַנְפִירִינוֹן הָיָה, וְשִׁמְיָ אֲבָנִים הָיוּ, וְהָאֲבָנִים הָיוּ סְתוּמוֹת. נָשַׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרוּחַ, וְהִתְפָּשְׁטוּ וְנִחַקְקוּ שְׁנֵי לוחות. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כְּעֵין סַנְפִירִינוֹן הָיָה, (שְׁהִיְתָה אֲבָן טוֹבָה) מִשְׁמַע שֶׁכְּתוּב מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה.

אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, סַנְפִירִינוֹן זֶה, שֶׁהִיא אֲבָן טוֹבָה וְכַבֵּדָה מִשְׁאֵר הָאֲבָנִים, אֵינָם מַעֲשֵׂה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אָמַר לוֹ, בְּמָה בְּאֲרָנּוֹ מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה? הִמָּה דוֹקָא. אֲלֵא בֵּא וּרְאֵה, כְּתוּב וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים. הִלַּחַת כְּתוּב, וְלֹא כְּתוּב וְהָאֲבָנִים מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכֹּל אֶחָד הוּא, אֲבָל שְׁנֵי הַלוחות הִלְלוּ, עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם הָיָה, וְנִתְעַלּוּ מִעֶרֶב שַׁבָּת, וְעָשָׂה אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמַעֲשֵׂיו הָיוּ.

מִמָּה הֵם נִעְשׂוּ? שְׁנֵינוּ, מֵאוֹתוֹ הַטַּל הַעֲלִיּוֹן שֶׁשׁוֹפֵעַ מִן הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ. וְכִשְׁשׁוֹפֵעַ וְנִמְשָׁךְ לְשֵׁדָה הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים, נִטַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁתֵּי טְפוֹת כְּפוֹר מֵהֶם וְנִגְלָדוּ, וְנִעְשׂוּ שְׁתֵּי אֲבָנִים יְקָרוֹת. נָשַׁב בְּהֵן, וְהִתְפָּשְׁטוּ לְשֵׁנֵי לוחות. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) כְּתוּבִים בְּאֲצִבַּע אֱלֹהִים.

שְׁנֵינוּ, אֲצִבַּע אֱלֹהִים - אוֹתָהּ אֲצִבַּע עוֹלָה לַעֲשֶׂרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲצִבַּע אֱלֹהִים הִיא. וְכֹל אֲצִבַּע וְאֲצִבַּע עוֹלָה לַעֲשֶׂרָה, עַד שֶׁנִּעְשֶׂית יָד שְׁלֵמָה, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ד') וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה.

חֲמֵשׁ כְּלִילָן בַּחֲמֵשׁ, לְמַהּוֹי כֹּלָא יְמִינָא. מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְדָאֵי.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, שֶׁל סַנְפִירִינוֹן הָוּוּ, (ד"ד ט"ז ע"ב) וְתָרִין אֲבָנִין הָוּוּ. וְאֲבָנִין הָוּוּ סְתִימָאן. נָשִׁיב קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרוּחָא, וְאִתְפָּשְׁטוּ וְאִתְגַּלְפוּ תָרִין לוחין. ר' יְהוּדָה אָמַר, כְּעֵין סַנְפִירִינוֹן הָוּוּ. (דְּהִיְתָה אֲבָן טוֹבָה) מִשְׁמַע דְּכְתִיב מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה.

אָמַר לֵיהּ, אִי הָכִי, סַנְפִירִינוֹן דָּא דְּהוּא אֲבָנָא טְבָא וְקִירָא מִשְׁאֵר אֲבָנִין, לָאוּ עוֹבְדָא דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵינּוּן. אָמַר לֵיהּ, בְּמֵאי אִוקִימָנָא מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה. הִמָּה דִּיִּיקָא. אֲלֵא תָא חַזִּי, כְּתִיב וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים. הִלַּחַת כְּתִיב, וְלֹא כְּתִיב וְהָאֲבָנִים מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה.

אָמַר ר' שְׁמַעוֹן, כֹּלָא חַד הוּא, אֲבָל אֵלִין תָּרִין לוחין עַד לָא אִתְבְּרִי עֲלֵמָא הָוּוּ, וְאִסְתְּלְקוּ מִעֶרֶב שַׁבָּת, וְעַבְד לִוְן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעוֹבְדוֹי הָוּוּ.

מִמָּה אִתְעַבִּידוּ. תָּאנָא, מִהֵהוּא טַלָּא עֲלָאָה, דְּנִגִּיד מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא. וְכַד נִגִּיד וְאִתְמַשָּׁךְ לַחֲקַל דְּתְפוּחִין קַדִּישִׁין, נִטַּל קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תָרִין כְּפוּרֵי מַנִּייהוּ, וְאִתְגַּלִּידוּ, וְאִתְעַבִּידוּ תָרִין אֲבָנִין יְקִירִין. נָשַׁב בְּהוּ, וְאִתְפָּשְׁטוּ לְתָרִין לוחין, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא. כְּמָה דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ט') כְּתוּבִים בְּאֲצִבַּע אֱלֹהִים.

הָאנָא, אֲצִבַּע אֱלֹהִים. הֵהוּא אֲצִבַּע סְלִיק לַעֲשֶׂרָה. כְּמָה דְּאִתְמַר, אֲצִבַּע אֱלֹהִים הִיא. וְכֹל אֲצִבַּע וְאֲצִבַּע סְלִיק לַעֲשֶׂרָה, עַד דְּאִתְעַבִּיד וְדָא שְׁלִימָתָא, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת יד') וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה.

אמר ר' יהודה, חרות על הלחת, נקיבן הוּוּ
אבנין, ואתחזיאו לתרין סטרין, חרות
גלוּפא דגליפין. אמר ר' אבא, מהאי סטרא
אתחזי סטרא אחרא, ואתקרי מהכא, מה
דכתיב בסטרא אחרא.

רבי אלעזר אמר, בנס הוּוּ פתיבין, דכל בני
נשא, הוּוּ אמרין וסהדין, דהא מכתב
אלהים הוא ודאי, דהא כל בני עלמא לא
יכלין למנדע לון כמה דהוּוּ.

דדעתיהו דאינון דאמרין, נקיבין הוּוּ, מי
כתיב חרות בלחת, על הלחת
פתיב. אלא הכי תאנא, חמשא קלין אינון
לימינא, וחמשא לשמאלא. ואינון דשמאלא
כלילין בימינא. ומן ימינא, אתחזון אינון
דשמאלא, והכא כלא איהו ימינא, ואתפלילין
אלין באלין, מאן דהוה בסטרא דא, חמי
לסטרא אחרא, וקרי לון לאינון אתוון. דהא
תנינן, שמאלא אתחזר ימינא, דכתיב מימינו
אש דת למו, ובגין כן מכתב אלהים הוא
ודאי.

הא פיצד, מאן דהוה מסטרא דא, הוה קרי
בדא, אנכי יי' אלהיך. ומאלין אתוון הוה
חמי, וקרי לא תרצח. הוה קרי לא יהיה לך.
והוה חמי וקרי, לא תנאף. והוה קרי לא תשא
את שם יי' אלהיך לשוא. והוה חמי וקרי לא
תגנב. וכלא מסטרא דא, וכך לכלהו, וכדין
מסטרא אחרא, וכלהו כלילין דא בדא כהאי
גוונא. הדא הוא דכתיב, (שמות לב) מכתב אלהים
הוא. מכתב אלהים הוא ודאי.

ויירד משה אל העם ויאמר אליהם. רבי יוסי
אמר, מאי אמירא דא דכתיב ויאמר
אליהם, ולא כתיב מאי קאמר. אמר רבי
יצחק, תא חזי, ארחא דעלמא הוא, פד אתי

אמר רבי יהודה, חרות על הלחת
- נקובים היו האבנים ונראו משני
צדדים, חרות חקיקה של
חקיקות. אמר רבי אבא, מצד זה
נראה הצד האחר, ונקרא מפאן
מה שכתוב בצד האחר.

רבי אלעזר אמר, בנס היו
כתובים, שכל בני האדם היו
אומרים ומעידים שהרי מכתב
אלהים הוא ודאי, שהרי כל בני
העולם לא יכלו לדעת אותם כמו
שהיו.

דדעתם של האומרים נקובים
היו, האם כתוב חרות בלחת? על
הלחת כתוב. אלא כן שנינו,
חמשה קולות הם לימין וחמשה
לשמאל, ואותם של השמאל
כלולים בימין. ומימינן נראו
אותם שבשמאל, וכאן הכל הוא
ימין, ונכללו אלה באלה, מה
שהיה בצד זה נראה לצד האחר,
וקוראים את אותם האותיות.
שהרי שנינו, השמאל הפך להיות
ימין, שכתוב מימינו אש דת למו,
ומשום כן מכתב אלהים הוא
ודאי.

הביצר? מה שהיה בצד הזה היה
קורא בזה, אנכי ה' אלהיך.
ומהאותיות הללו היה רואה
וקורא לא תרצח. היה קורא לא
יהיה לך, והיה רואה וקורא לא
תנאף. והיה קורא לא תשא את
שם ה' אלהיך לשוא. והיה רואה
וקורא לא תגנב. והכל מצד זה.
וכך לכלם, ואז מצד האחר, וכלם
כלולים זה בזה כגון זה. והו
שכתוב (שם) מכתב אלהים הוא.
מכתב אלהים הוא ודאי.

ויירד משה אל העם ויאמר אליהם.
רבי יוסי אמר, מהי האמירה הו
שכתוב ויאמר אליהם, ולא כתוב
מה אמר? אמר רבי יצחק, בא
וראה, דרך העולם הוא, כשבא
שמתחיל לאדם או כשבא צער -

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֱהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדְנֵי וַיִּשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסידו)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקיר אידיד? ארצוניק אמעב אבר מצוב? אחמנע?
אלמח ביוק רבאלרת? וכדומה..

ספר הזוהר

קול הזוהר

שיעורים בזוהר היומי

0722-990044